

GÁL SÁNDOR

Amikor a történet folytatja önmagát

1

*megöregedtek lépéseim
megroggyantak
együtt velük gondolataim is
bizony úgy találom lassan elfogyok
anyag és értelem kopik semmivé
s még csak nem is borzongató
ahogy mindezt ide írom
magamnak e papírosra
s mintha a toll hegyéből
az ég kékje csordulna alá
betűkké formálódva
megörökíteni e g y e t l e n történetet
ahogy távolodik
egyre csak távolodik tőlem
s mégis itt anyagiasul szemem előtt
a tiszta papíron
bármikor vissza-olvashatóan
és ha arról döntök hogy nem folytatom
a történet majd folytatja önmagát
járva láthatatlan és ismeretlen
földi és égi utakon
s nélkülem is eljut bár ha araszolva a célig
fölmagaslik láthatón a csillagokig
ahol minden emberi törvény véget ér*

2

*olyan kevés kell ahhoz
hogy megértsük a halált
az átváltozás tűnő pillanatát
vagy egy mozdulatot
e teljesség előtt
amikor már nincs kimondható
és átadható sincs már
se szó se hang se fény
amikor megtörténik
a megtörténhető
amit most tudok belőle
a k k o r miként lesz látható
majd és még
ívei meddig emelkednek
lesznek-e hullámzó vizei síkságai
vagy erdei lankás magaslatok
amelyek felett néma hollók köröznek
mielőtt alvófaikra felgallyaznának*